

[Bertel Dahlgaard.]

at statsministeren også ganske nøje erindrer, at når det drejer sig om at hindre en socialistisk politik, tæller vore stemmer med på modsat side. Jeg har lagt mærke til, hvorledes venstre og konservative ofte tæller os med, når disse partier har brug for det. Der synes altså at være enighed mellem den højtærede statsminister og de moderate konservative partier om, at vi tæller, når tingene skal afgøres. Det er jeg meget tilfreds med, og jeg tager begge de modstående parters ønske om at tælle os med som et tiltalende udtryk for, hvor højt begge parter elsker os. Måske vil de ærede herrer så til gengæld af det radikale venstres historie kunne udtrække den erfaring, at både retning og fart skal vi nok selv bestemme.

Løvrigt var det jo et sjældent godt skudsmål, den højtærede statsminister gav rigsdagen i går. Han sagde, at de løfter, han havde givet befolkningen vedrørende den sociale lovgivning, havde han ved rigsdagens hjælp opfyldt.

Statsministeren skildrede de store fremskridt i genopbygningen, som de sidste to år havde medført, og det er jo sket gennem de beslutninger, rigsdagen har truffet. Det var altså virkelig en hyldest til rigsdagen, statsministeren fremsatte, en hyldest for den tid, der er gået. Heroverfor er der vel grund til at sige fra rigsdagens side til statsministeren, at han i disse to år virkelig også har opført sig ganske pænt som mindretalsregering, i hvert tilfælde til mig. Men fordi det nu er gået nogenlunde godt i de to år, er der ingen grund til at slå porcelænet i stykker i det tredje år. Befolkningen tror ikke på, at det er godt for det saglige arbejde herinde at holde valg hvert andet år. Vi havde valg i 1943, i 1945 og i 1947, og nu diskuterer man for fuldt alvor valg igen i 1949. Det er ikke forsvarligt, hvis der ikke foreligger ganske afgørende uforenelige modsætninger, og det gør der ikke.

Under disse forhold er det efter det radikale venstres opfattelse både statsministerens og oppositionens pligt at undgå ubesindigheder, der forringer de fremskridt, vort land hidtil har opnået ved fornuftig og behersket handling i efterkrigstiden. Og jeg vil gerne sige, at ingen på forhånd skal trække vekslers på os, dersom man uden grund kaster landet ud i en voldsom politisk kamp i stedet for at udføre det arbejde, befolkningen venter af os.

Må jeg så endelig sige, at det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen har i en artikel i „Nationaltidende“ behandlet den politiske situation på en så tiltalende åben måde, at

synspunkterne, synes jeg, fortjener at indgå i den forhandling, der her føres. Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen siger, at forskellen i regeringens og oppositionens opfattelse med hensyn til afviklingen af restriktionerne kun er en gradforskkel, og derfor må spørgsmålet løses ved forhandling, ved et kompromis, siger det ærede medlem, og han synes, at et valg i dag ikke kan klare den økonomiske situation. Også efter valget må problemerne løses ved et kompromis, siger det ærede medlem.

I denne forbindelse spørger det ærede medlem så, om det kan tænkes efter et valg, at det radikale venstre går i mere restriktionsvenlig retning. Jeg skal herpå svare ganske åbent: nej, det kan ikke tænkes. Vi tror ligesom det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, at der må findes et kompromis. I vareforsyningsudvalget har mit partis repræsentant, det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen, i dag netop skitseret et sådant kompromis. Selvom man nu afholdt et valg, ville det jo blive i nærheden af disse synspunkter, at sagen måtte løses. Spørgsmålet er blot, om man vil tage et sådant kompromis uden et valg eller efter et valg, og dette gælder begge parter. Hertil kan man så føje, at modsætningerne ikke er større, end at erhvervenes repræsentanter i forvejen i afviklingsudvalget omtrent har talt sig til rette om sagen.

Man skulle ærlig talt ikke tro, at medlemmerne af det danske folketing helt er på højde med de vanskeligheder, vort land står overfor, når man nu i disse dage har skruet hele sagen op i en grad, som intet har med virkeligheden at gøre. Jeg mener altså, at det ærede medlem hr. Thorkil Kristensens opstilling af problemerne er aldeles indlysende rigtig. Man kan endda tilspidse problemstillingen yderligere og spørge: Hvad er det egentlig, venstre og konservative vil nå for deres standpunkter ved et valg? Alle ved dog, at de to partier ikke tilsammen kommer tilbage til folketinget med et større antal medlemmer end nu, tværtimod. De to partier ved meget godt, at efter et valg vil de tilsammen have færre repræsentanter herinde. Men hvad er der så nået? Det kan i denne forbindelse være fuldkommen ligegyldigt, om der forskydes 3—4 mandater mellem de to partier indbyrdes. Det er altså i de foreliggende spørgsmål i bedste fald for de to partier fuldkommen hensigtsløst at gå til et valg. Skulle socialdemokratiet enten alene eller i forbindelse med kommunisterne få flertal, ville endog alt være tabt.

Jeg ser, at det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen mener, at der til fuld åbenhed